

ROUZĖS INGRIDOS KASL DIENORAŠTIS

Nuo tada, kai Ovenas paliko namus, praėjo trys mėnesiai. Paliko namus, o gal *mane* – kaip ir daugybė dalykų suaugusiųjų pasaulyje, iki galo neaišku. Gavo darbą Londone. Neva išskirtinė profesinė galimybė. Nesakau, kad nesiūlė važiuoti ir man, bet abu supratome, kad vykti negaliu. Dar vienas suaugusiųjų gyvenimo ypatumas – pareigos. Mano atveju labai konkreti pareiga. Fernė.

Bet leiskite pasitaisyti, nes atrodo, lyg ją kaltinčiau. Tikrai ne. Mudviejų su Ovenu nesutarimai – akivaizdžiai, vienareikšmiškai – vien per mane. Nusidėjau padariusi sunkiausią vedybinę nuodėmę – pasikeičiau. Vos laikrodžio dūžiai išmušė mano dvidešimt septintąjį gimtadienį, per vieną naktį iš gerų manierų, pasitikėjimo kupinos moters virtau viena tų apgailėtinių būtybių, kurios kūdikio ima trokšti taip aršiai, kad vyras pabūgęs atsitraukia. It apsėsta, fanatiškai dariau ovuliacijos testus, sėk los tyrimus ir nuolat matavausi temperatūrą. Ankstesniame gyvenime iš savojo dramblio kaulo bokšto vaisingumo aukštybių į tokias moteris žvelgdavau su panieka. O dabar tapau viena iš jų. Ir be atvangos mygau tol, kol vyras paliko namus... arba mane.

Mano psichologas teigus. Išliejus šias mintis popieriaus lape, palengvėja. Per konsultacijas apie Oveną beveik nekalbame, o penkiasdešimt minučių truncančią valandą maloniai šnekučiuojamės apie mano vaikystės skaudulius. Jo manymu, traumas įveikti ir iš jų išsivaduoti geriausia rašant. Štai kodėl man davė šį dienoraštį. Nesu įsitikinusi, ar tai padės, bet rašau. Ko gero, taip ir neatsikratysiu įpročio žūtbūt įtikti kitiems.

Savaime aišku, turėčiau pradėti nuo to vakaro, kai stovyklavome prie upės. Man buvo dvylika. Mama su Danieliu draugavo jau šešis mėnesius, bet tąsyk pirmą kartą išvažiavome visi drauge. Danielis pasiėmė Bilį – kaip mudvi su Ferne džiaugėmės. Juk visada troškome brolio ir visų jo teikiamų džiaugsmų: šėlionių, logika grįstų argumentų ir išvaizdžių draugų. Pirmas kelias dienas ištis smagiai leidome laiką. Tiesiog nuostabiai. Niekada daugiau taip aiškiai nejutau, kad gyvenu normalioje šeimoje. Danielis mus mokė žvejoti, Bilis – žaisti pokerį, o mama... pasikeitė neatpažįstamai – vis primindavo, kad turime pasitepti kremu nuo saulės arba upėje maudytis atsargiai, „nes gali pasitaikyti stipri srovė“. Vieną dieną, kai visi sėdėjome prie laužo, ji netgi meiliai apglėbė mane per pečius. To nebuvau patyrusi nė kart. Niekada nepamiršiu to jausmo, tūnojau prigludusi prie jos.

Paskutinį vakarą aš, Bilis ir Fernė nuėjome prie upės žiočių. Ore tebetvyrojo dienos karštis, o mes be atvangos plekšnojome rankas gindamiesi nuo uodų. Bilis mirko vandenyje – tik ten galėjai rasti atgaivą nuo dienos kaitros. Mudvi su Ferne paprastai irgi būtume šokusios jam iš paskos, bet tą vakarą Fernė buvo it nesava. Išgyvenanti vieną tų nuotaikos svyravimo tarpsnių. Visą dieną troškau paklausti, kas atsitiko, bet suirzusi Fernė galėjo bet kada pratrūkti, todėl nusprendžiau ją palikti ramybėje.

Prie upės praleidusi maždaug valandą, pajutau, kad šaukia gamta. Bilis, regis, nė neketino lipti iš vandens, todėl patraukiau gilyn į miško tankmę. Jau tikrai pasirūpinsiu, kad jis nepamatytų, kaip atlieku reikalus. Stypinau lėtai. Aplink viešpatavo aklina tamsa, o aš žengiau basa, todėl kaskart koją turėjau dėti itin atidžiai. Visą reikalą sunkino gyvačių baimė. Visgi ilgiau nei penkių minučių netrukau. Matyt, to ir užteko.

Kai grįžau prie upės, Fernė buvo dingusi.

– Ferne, – šūktelėjau. – Kur tu?

Keista, kad jos neradau ten, kur buvau palikusi.

Po minutėlės ją pastebėjau įbridusią į mėnesienos nutviekstą seklią upės vagą. Ji stovėjo baugiai pastirusi. Bilio niekur nemačiau.

– Ką čia... – Kai žingtelėjau artyn, ji kilstelėjo rankas.

Man dar nespėjus paklausti, kas atsitiko, šalia jos į vandens paviršių iškilo blyškaus, sustingusio kūno lopinėlis.

– Ferne, – sušnibždėjau. – Ką tu padarei?